

Juffrouw Jans gaat de Koningin zien!

„Ik doe het!” riep juffrouw Jans kordaat, en schrok van het stout besluit en van haar eigen stem, die opeens de avondstille stuksloeg. Jolig zwaaide ze het zwarte valies met de pas-klare japon een kwartslag door de lucht en verbaasde zich over haar eigen ongekende uitbundigheid. Dan riep ze zichzelf tot de orde en dribbelde haastig op haar korte beenen door de smalle, ingedommelde dorpsstraat, schoot met ongewone vaart het tuintje in, zoodat het hek klapperend burengerucht maakte en dook in het donkere gangetje met de roep: „Bets! Bets! waar zit je? Ik ga morgen naar Amsterdam om de koningin te huldigen.”

In de lichtpoort van de open kamerdeur verscheen Bets — 'n kinderjurkje in de hand en wijd-open mond van verbazing.

„Naar Amsterdam! Meid, hoe kom je dáárbij. Zoo opeens weg uit het werk. Zou je daar nou eerst niet es een nacht over slapen?”

„Ik ga! De koningin jubeleert maar eens in de 40 jaar en daar wil ik bij zijn. Als je thuis blijft, zie je nooit niets, zeg nou zelf. Ik ging net zoo lief Dinsdag, maar dan is het de nationale feestdag, en dan zijn natuurlijk alle winkels dicht en ik wou meteen es bij Lampe kijken, naar couponnetjes... As jij Dinsdag wil, ken je gaan — nou, zeg er es wat...”

„La me effies betje... ik ben d'r vierkant voor, dat snap je, maar de vraag is: kenne we ons die vrije dagen permeteere. Je heb de japon van mevrouw de Bruin, en die jurken voor die bruidsmisjes met al die strookies waar geen end aan komt en dat smock-

werk op dat rose jurkje en dan nog dat mantelcostuum veranderen, en die lila blouse en — nou ja, je ken zelf de stapel in oogenschouw neme...”

„Stil late legge! De bruidsmisjes gaan voor en de rest ken best een paar dagen wachten. We jakkeren week in week uit en klaarkomme doen we toch niet — de dames kenne 't ons niet kwalijk nemen as we één keer met de koningin gaan jubeleeren. 't Is ónze koningin toch ook — en nou jij. Dan moet jij morgenmiddag mevrouw de Bruin weer passen — nee, kijk nou maar niet sip, je laat-er kalm mopperen en je zegt maar, dat je alles aan je zuster zal overbrengen... Bets, meid, ik ken wel springe van plezier, dat we nou eindelijk onze geliefde koningin zien zalle. Veertig jaar koningin — het is geen happe! met al die Communisten en die oorloge in de wereld — ik maar liever 40 jaar bij 't costuumvak, as ik het beleef. Maar ze doet het prachtig, de kranten zijn d'r vol van — zoo as zij vin je d'r maar één in de heele wereld! En een knappe verschijning! 58 nu al, moe je niet uitvlakke! 'k Gaf een gulden aan de armen as 'k al die feesttoiletten mocht zien — dat zal een pracht zijn! En morgen met de intocht is ze in 't lila — let op m'n woorden. Ze zoekt voor de entrée natuurlijk een echt vorstelijke kleur uit...”

Wapperende vlaggen, gejoel, deinende menschenmassa, feestvreugde!

Dicht bij het Haarlemmerpoortstation stond juffrouw Jans, vastgelopen in een ondoordringbare menschenhaag, het pak van Lampe krampachtig in

de arm geklemd. Muurvast zat ze — ruggen en hoofden vóór haar, rijen dik. Achter haar een troep opgeschoten jongens, op stoelen zonder zitting en oude wankele kistjes. Diè konden straks de stoet goed zien — zij zag ruggen, ruggen, en nog meer ruggen.

Op de leuning van een aftandsche fauteuil balanceerde een lange, vroolijke jongen, 'n papieren oranje-steek boven z'n magere gezicht, z'n mond in voortdurende actie.

„Dames en heeren! niet dringe. 't Staat hier stikvol, als je tegen één duwt, veeren er twéé terug — en je beschadigt de kleintjes... Hou je nou maar koest, dan krijg je een keurig ooggetuige-verslag van meheer Hollander nummer 2. Nou dan, daar gaat-ie. Op het station staan de hooge oomes, me vrind de Vlucht vooraan, met een steek onder z'n arm net als ondergeteekende, maar niet zoo'n deftige kleur natuurlijk, en een ketting om z'n nek. Verder zien ik de commesaris, da's Roëll, en dan al de generaals en admiraals die vandaag vrij hadden — toffe jongens in fijne pakkies. En dan nog een deftig vrouwspersoon van de elite, maar daar heb ik tot me spijt geen kennis an. En dan is er nog een meissie met blomme, Ciska hoe hiet ze ook alweer — tja, de naam is me ontschoten. Ze hêt levende orchideeën, en ze wou d'r mijn niet één van geve, alles voor de koningin — Oranje boven!”

Een enthousiaste zwaai met de papieren steek door de lucht en een luid hoera! van de omstanders.

„As je goed kijkt, zie je buiten an het station een fluweele afdakkie — da's het baldakijn mô je weten. Je hoef niet te probeere d'r in te komme, want je krijgt sebiet 'n paar smerisse an je nek. 't Is reuze fijn: blauw met oranje, daar houdt de koningin het meest van, en van binnen staat het vol blomme en planten — ze hebbe me moeders pallempie uit het selonnetje d'r ook voor geleend... nou, het goeie mensch gaf het graag voor de koningin — Oranje boven!”

Hoog zwiept de steek door de lucht — een schreeuw: „Ho! ho! kameraden — hou me vast!” Gewillige handen grijpen de wankelende omroepers-beenen, zetten ze weer stevig op de smalle uitkijktoren.

„Goed gedaan, reddingsbrigade! Daar moete we een hoera'tje an spendeere... Leve de Willemien, hiep, hiep, hiep... wat drommel, zijn jullie commenistisch van je geloof — allemaal meedoen uit volle borst — daar gaat ie dan: hiep hiep hiep — hoera! Leve de Willemien! Oranje boven!”

Het hoera davert door de straat, een agent speurt naar de oorzaak van de plotselinge uitbarsting, wordt direct door den omroeper gerustgesteld: ooggetuige verslag van meheer Han Hollander de Tweede — leve de pelisie: hoera!

„Oké, meheer Hollander. Zak uwes niet door het podium” lacht vroolijk de agent.

„Verder reporter,” dringt het publiek.

„Nou en dan is er nog onze Willem Mengelberg, de meziekprofesser, met een heele bende kanariepietjes, die gaan allemaal fluite as de trein binnekomt —

as jullie dan effies wille zwijge, kenne we 't fijn hoore. En die kleine juffrou daar, die mag bij mijn op het schellinkie komme staan — ja, uwes bedoel ik, met dat veertje op je hoed — u ken immers niks zien... kom maar naast de stoel staan, dan hijsch ik uwes strakkies wel op... vertrouw je maar an meheer Hollander toe...”

„Daar komt-ie! daar komt-ie!” gilt Han Hollander de Tweede. „Vlaggen er op en een groote oranje rookpluim — De koningin stapt uit — ik ken d'r niks van zien want al die hooge oomes gaan net voor me front staan... ze buige as knipmessen, me vrind de Vlucht krijgt een hand en Ciska geeft d'r blomme. Prachtig! zegt de koningin, dank je wel hoor. 'k Zel d'r eentje beware voor me kleindochter Beatrix, die is er ook al dol op... en nou motte jullie maar wachte tot de stoet langs komp, want ik zien er net zoo weinig van as jullie allemaal en meheer Hollander mag niet liege. In afwachting geve we nog es een flink hoera'tje.”

Het koor van meheer Hollander jubelt enthousiast, dan wacht het, luistert naar de stilte die in de menschenvolle straat valt — naar het welkomstlied dat bij het station opklinkt.

„Wilhelmus” kondigt de omroeper aan, en staat boven op zijn leuning kaarsrecht in de houding. „Nee, 't is wat anders... ik ken 't niet goed verstaan...”

Het feestlied, waarmee Amsterdam zijn jubileerende vorstin begroet, wordt in stille aandacht beluisterd, maar niet verstaan, tot een klare stem het uitjubelt: „Wij hebben u, Oranje, sinds eeuwen liefgehad.” Dan schettert de omroeper: leve de koningin! en z'n kameraden antwoorden: hoera!

Dan weer stilte — wachten...

„Ze kome! ze kome!” schreeuwt de omroeper ver-rukt. „De koningin is al ingestapt, 't portier gaat dicht... ze rijen! Klim maar op de leuning, juffrouw — hier opstappe — toe jonges, help es... mooi! hou me maar vast, doe maar of je thuis ben, je hoef je voor mijn niet te sjeneere...”

Rappe handen helpen juffrouw Jans boven op de wankele leuning, waar meheer Hollander de Tweede z'n vrije arm stevig om haar heen slaat.

Prachtig staat ze en ziet eindelijk óver de ruggen en hoofden, óver de rij soldatenhelmen heen.

Politie op ronkende motorfietsen rijdt voorbij — „Oranje boven!” schreeuwt de omroeper ze na. Dan politie te paard, dan een rijtuig: „da's me vrind de Vlucht — Oranje boven! — nee, menschen, 't is de commesaris van pelisie maar... nou heb je pas de Vlucht met z'n kralenketting...”

Huzaren op trappelende paarden... dan een sierlijk open rijtuig, wit glanzend, met 6 prachtige paarden er voor.

„Oranje boven! leve de Willemien!” brult Han op z'n uitkijkpost. Wild wappert hij met z'n steek boven z'n hoofd, het papier scheurt en de steek ontglipt hem — met één ruk heeft hij de Zondagsche hoed van z'n buurvrouw afgegrist en slingert hem aan het veertje heen en weer door de lucht.

Verschrikt grijpt juffrouw Jans naar haar hoofd — ziet op eens haar hoed voor haar oogen zwaaien en zwaait zèlf mee bij meheer Hollander's onstuimige bewegingen...

Krampachtig houdt ze hem om z'n middel... en kijkt dan weer naar het ééne punt: de witte calèche die langzaam voorbij rijdt: de Koningin! Ze ziet een dame in grijze mantel met groote, lichtgrijze bontkraag..... 'n grijze hoed met veeren, die langs de rand hangen als kleine, wapperende waaiers, ze ziet een vriendelijk gezicht met een bril! een groote bril met dikke, donkere randen.....

„Oranje boven!” jubelt de omroeper zóó hard, dat zelfs een doove het moet hooren.

„Hoera! hoera!” roept juffrouw Jans, zóó hard, als

Met één ruk heeft hij de Zondagsche hoed van z'n buurvrouw afgegrist.

ze van haar levensdagen nog niet geroepen heeft... De grijze figuur in het witte rijtuig kijkt op noch om — trekt zich niets van het gejubel aan, knikt niet, wuift niet,... rijdt kalm en onbewogen verder... Ontdaan staart juffrouw Jans haar na, ziet nog een schim van de strakke palfreniers-ruggen — voelt een hevige zwaai — 'n duw..... schiet met een plof van de leuning en staat op eens weer op de begane grond. — met 'n hart, bevroren van teleurstelling.

De koningin! Die niet lachte, niet wuifde! Die niet eens kéeek!

Het paardengetrappel verklinkt in de verte, meheer Hollander's stoel staat renteloos en leeg — de omroeper zelf is spoorloos verdwenen. Juffrouw Jansje wordt opgeslokt door de menschenstroom... de feestelijke intocht is voorbij.

„Jij ben me ook een mooie!” roept 's avonds zus Bets verontwaardigd en duikt op achter de wijd-open krant. „Dat gaat de koningin zien, komt met een begrafenis-gezicht thuis, zegt geen stom woord, en als je d'r een uit krijgt, is 't nog een leugen ook! Weet jij wat voor costuum de koningin droeg?”

„Grijs immers” zegt juffrouw Jansje lusteloos.

„Jij ben kippig, of je ben an de zwier geweest, dat ken ook: „Hare Majesteit zag er koninklijk uit in een prune-keurige japon van groen verticaal gestreept lamé met gouden bloemen op een violet fond” — dat 't me helder is ken ik niet zegge, maar grijs is het niet! „Daarbij een driekwart mantel en hoed van dezelfde kleur. Aan haar linkerzijde was de dame du palais, mevrouw v. Loon-Egidius gezeten — gunst, wat heb je?”

Juffrouw Jansje was opgesprongen en ontrukte haar verblufte zuster de krant — verslond de foto met haar blikken en jubelde: „Bets, kind, 'k ga morgen met je mee naar Amsterdam... de japon van mevrouw de Bruin?! — ken me niks schelen, voor mijn part gaat ze in haar pyama loopen — ik zàl de koningin zien!”

FRIDA VAN FELDEN.